

være enig i, hvad der er vedtaget ved den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar 1852, saa har han vistnok forsaavidt Ret, at jeg paa et tidligere Trin af vor Udvikling ikke har taget Ordet for en saadan Tingenes Forsatning, som nu er fremkommen, og jeg har heller ikke tænkt mig, at den var mulig, men efterat den ved Tingenes Magt har dannet sig, troer jeg ikke, at man bør have nogen Tvivl om, at jeg med Trost vil virke derfor, forsaavidt mine Kræfter tillade det, og at jeg ikke under anden Betingelse vilde have overtaget det Kald, som jeg forrige Aar overtog. Min Hovedtanke paa den Tid, da en Forandring i vore offentlige Forhold gjærede, var den, at man ved Siden af de enkelte Provindsstaaenderforsamlinger skulde indrette en almindelig sættes, men blot raadgivende Forsamling, og jeg er endnu af den Mening, at dersom det var skeet itide, vilde det have været meget heldigt for Landet, uagtet det vistnok vel kan være, at jeg deri kan bedrage mig. En egentlig Forsatning turde jeg den Tid ikke gaae ind paa, og paa Grund af de Forhold, hvort jeg dengang stod, kunde det end ikke harmonere med Opfyldelsen af mine Pligter at gaae ind derpaa. Jeg antog, derimod, at foruden det Gode, som en sættes raadgivende Forsamling i sig selv kunde medføre, vilde den ogsaa muligvis bane Veien til en fremtidig Forsatning, saa at man idetmindste da, naar en saadan Tingenes Orden havde været i nogen Tid, bedre vilde være istand til at bedømme, hvorvidt Overgangen til en Forsatning var ønskelig eller ikke. — Hvad der fra Folkets og Rigsdagens Side, der repræsenterer Folket, især maa tale for, at man ikke gjør unødvendige Vanskeligheder ved at faae en Sættensforsatning bragt istand, det er Noget, som jeg ogsaa troer for en stor Deel er erkjendt af den ærede Forsamling, og at vor hele Tingenes Orden er saaledes lammet og forstyrret, at det er aldeles nødvendigt at tilveiebringe en Sættensforsatning, for at faae disse Forhold ordne. Jeg maa her gjentage, hvad jeg ogsaa troer, at en stor Deel af den ærede Forsamling har erkjendt, at det ikke blot er Noget, som Regjeringen fra den politiske Side maa forlange, men at det ogsaa har sin

retlige Grund. Det er jo ganske vist, at det Forsatningsforslag, som blev forelagt de 1848 og 1849 sammenkaldte Mænd, var bestemt til at skulle gjælde for Danmark og Slesvig, og at man under Forhandlingerne derom skjød ethvert Spørgsmaal tilside om, hvorledes Slesvig skulde træde ind deri, og at man ikke engang vilde gaae ind paa, at det skulde blive ved Regjeringens Udcast i saa Henseende og ved Loven af 7de Juli 1848, hvor det blev udtalt, at den Forsatning, som blev vedtagen af den sammenkaldte danske Forsamling, kun skulde være provisorisk, indtil saadanne Forhold indtraadte, at man ogsaa kunde sammenkalde Mænd fra Slesvig. Man vilde endelig have, at Forsatningen strax skulde træde i Live, og derfor vilde man ikke gaae ind derpaa; man vilde ligesaaletid gaae ind paa noget af de Forslag, der bleve gjorte, for at forklære, hvad der skulde forståes ved Danmarks Rige, som man satte istedetfor Danmark og Slesvig. Strax i Begyndelsen af Forsamlingens Forhandlinger blev Spørgsmaalet skudt tilbage og udsat, og da man kom til Slutningen, bleve Udtalelser, som skulde gaae ud paa at begrunde Nødvendigheden deraf, trængte tilbage ved, at man strax, og inden at de Vedkommende kunde faae Leilighed til at udvikle deres Mening, besluttede Afstemning. Saaledes stod Sagen. Kongen gif vel ind paa Forsatningsforslaget, uagtet man var afvejet fra foransførte Betingelse, men han forbeholdt sig, at Alt, hvad der vedkom Slesvigs Stilling, skulde staae aabent indtil Freden. Dette maatte naturligvis medføre, at den Myndighed, som Kongen ellers vilde have havt, naar det var blevet ved, hvad Regjeringen havde foreslaaet og Forordningen af 7de Juli 1848, — den Myndighed, som Kongen da vilde have til, efterat den nye Forsamling var holdt, at tage sin endelige Beslutning — maatte forvandles til en Ret, som Kongen maatte have til at ordne Alt, hvad der nødvendigvis fulgte af, at Slesvig ikke var optaget i Grundloven, og det foreskommer mig, at dette ligger klart i Ordene, klart i Hensigten, og det synes ogsaa Majoriteten i Udvalget at indromme. Det er vel blevet sagt af den ærede Folkethingsmand for